

LRDIS

We know
books

Stefan Malmström

Original title KULT

Originally published in the Swedish language under the title *Hjärntvättad* in 2017.

This edition published by Silvertail Books in 2019.

www.silvertailbooks.com

English language edition: Copyright © Stefan Malmström 2019

The right of Stefan Malmström to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved by the author throughout the world.

© 2022 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Credit foto copertă: © iStock.com/GeorgePeters

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MALMSTRÖM, STEFAN

Kult / Stefan Malmström; trad. în lb. română de Alexandra-Maria Vrînceanu. - Iași: Lebăda Neagră, 2022

ISBN 978-606-9682-92-0

I. Vrînceanu, Alexandra-Maria (trad.)

821.111

Stefan Malmström

KULT

Traducere în limba română
de Alexandra-Maria Vrînceanu

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Cu excepția personajelor care aparțin în mod clar de domeniul public, toate personajele din cartea de față sunt fictive, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate este pur întâmplătoare.

I.

Luke încerca să bage cheia în broască, dar mâna îi tremura. Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

— Deschide ușa odată! strigă Therese, fosta soție a lui Viktor, care se afla în spatele lui Luke, pe punctul de a face o criză de isterie.

Era o zi de luni, la opt jumătate seara, și se aflau la ușa apartamentului lui Viktor, la etajul al treilea al clădirii de pe strada Alamedan nr. 30, în centrul orașului Karlskrona.

Luke înjură în sinea lui. Cheia pur și simplu se încăpățâna să nu intre.

— Cred că mi-ai dat altă cheie, spuse el. Asta nu intră în yală.

Therese îl apucă de braț și încercă să i-o ia din mână.

— Dă-mi-o mie. Rezolv eu.

Luke își smunci brațul.

— Nu, mă descurc, îi spuse pe un ton tăios, dar se simți imediat vinovat pentru că îi vorbise atât de aspru.

Nu era corect să-i vorbească așa lui Therese, căci avea tot dreptul să fie din cale-afară de îngrijorată. Viktor ar fi trebuit să fi ajuns acasă la Luke, însoțit fiind de Agnes, fiica sa și a Theresei, în vârstă de patru ani, să ia cu toții cina cu două ore și jumătate în urmă, la șase. Când a văzut că întârzie o oră, Luke a încercat să dea de Viktor la telefon, care nu a răspuns la mobil. O oră mai târziu, Luke era deja îngrijorat și s-a hotărât să plece de la cabana sa din Björkholmen, pornind

spre locuința lui Viktor (un apartament cu cinci dormitoare, întins pe trei mii de metri pătrați, aflat într-un bloc spectaculos de cărămidă și granit). Viktor, cel mai bun prieten al său, locuia acolo de trei ani, de când divorțase de Therese.

Când Luke ajunsese la etajul trei, auzi muzică răsunând din apartamentul lui Viktor și presupuse că acesta din urmă era acasă, cu Agnes. Dar ușa era încuiată, iar când Luke sună la sonerie, nu primi răspuns. După zece minute de sunat și de bătut la ușă, Luke își dădu seama că trebuie să o sune pe Therese, care avea o cheie de rezervă.

Sună de patru ori și Therese îi răspunde. Auzi zgomote și voci pe fundal. Era la o petrecere de serviciu, iar faptul că Luke îi cerea cheia de rezervă o irită și o impacientă. Îi spuse că o lăsase pe Agnes la Viktor pe la ora cinci, iar totul părea în regulă. Îi promise lui Luke că va veni de îndată ce va putea ca să-i returneze cheia.

Imediat ce încheie apelul, Luke apăsă pe buton pentru a trimite liftul la parter, ca Therese să nu trebuiască să urce pe scări. După zece minute, auzi liftul cum se pune în mișcare. Liftul se opri la etajul său, ușile se deschiseră și Therese ieși, machiată și îmbrăcată în haine de petrecere.

— Custodia comună n-a fost o idee bună, spuse ea dintr-o suflare. Abia e-n stare să aibă grijă de el. Cum naiba să poată avea grijă și de un copil? Mi-a stricat toată seara, continuă ea, dându-i cheia lui Luke. Sărbătorim cea mai mare comandă plasată din istoria companiei, și tocmai ne pregăteam să stăm la masă. Era un festin cu trei feluri. Clar o să trebuiască să se revanșeze față de mine pentru asta.

Trecuseră câteva minute, iar acea furie calmă lăsase loc unei panici pure și primitive. Luke nu mai văzuse niciodată

o mamă îngrozită pentru siguranța copilului său, și se număra printre cele mai puternice emoții la care fusese martor îndeaproape. De aceea era și mai disperat să intre cât mai repede în apartament.

Luke se uită atent la cheie. La început, crezuse că era una dintre acele chei care funcționau oricum o băgai în broască, însă acum își dădu seama că o ținea invers. O întoarse rapid și intră complet în yală de această dată. Odată ce o roti, auzi cum se deschide încuietura. Luke deschise larg ușa grea, moment în care muzica puternică îi răsună în timpene. Jazz.

Ciudat, se gândi el. Viktor urăște jazzul.

Aprinse lumina în hol și intră în apartamentul modern, în stil minimalist. Viktor nu se uitase deloc la bani după divorțul de Therese când achiziționase apartamentul. Scoțese și înlocuise aproape tot: bucătărie nouă, băi noi, pardoseli finisate, zugrăvise toate încăperile, ce mai, renovase complet. Angajase o companie locală care se ocupa de decorațiuni interioare și le dăduse mână liberă. Îl costase o avere, însă dacă era cineva care-și permitea asta, acela era Viktor. Podeaua din holul principal consta în plăci din marmură, albe și negre, amplasate precum o tablă de șah. Pereții erau albi, biroul îngust și negru așezat sub un tablou semnat de Kjell Hobjer, artistul suedez de loc din provincia Blekinge. Tabloul înfățișa un pește roșu de mari dimensiuni, care aproape ocupa întreaga pânză, pe un fundal albastru-deschis.

Mintea lui Luke o luase razna și-i treceau prin cap nenumărate întrebări care nu aveau răspuns. Oare era o scurgere de gaze? În minte îi apăru o imagine cu Viktor și Agnes, leșinați în pat. Însă nu se simțea niciun miros de gaz. Aerul

mirosea a curat. Viktor angajase o femeie care făcea curățenie, iar aceasta venea de obicei duminica.

Al naibii de ciudat, se gândi el. Apartamentul în beznă și muzică jazz dată la maxim. Asta nu-i stă deloc în fire lui Viktor.

— Viktor! strigă Luke pe când Therese trecu rapid pe lângă el, deschise larg ușa camerei lui Agnes, aprinse lumina, se uită înăuntru, după care începu să caute prin celelalte încăperi.

Luke se uită și el prin camera fetiței. Patul era gol, iar pilota zăcea pe jos. Pernele roz și animalele de pluș erau așezate ordonat pe micul fotoliu roșu. Pe noptieră se vedea cartea de basme cu prințese din care îi citise Luke sâmbăta trecută, înainte de culcare.

Luke se îndreptă cu pași repezi spre sufrageria imensă. Văzu că era deschis calculatorul, de unde se și auzea muzica. O văzu pe Therese cum se oprește brusc la intrarea în încăpere. Aceasta țipă și dispăru din câmpul lui vizual. După câteva clipe, Luke rămase și el înmărmurit în același loc, văzând-o pe Therese aplecată deasupra lui Agnes, care zăcea pe canapeaua gri-deschis în cămașa de noapte. Vomitase și părea cufundată într-un somn adânc.

Luke întoarse capul și îi îngheță sângele în vine când îl zări pe Viktor, care atârna fără viață cu un laț în jurul gâtului, legat de ușa de la baie.

2.

Luke fugi spre Viktor, pe care-l ridică în timp ce îl mișca într-o parte pentru ca frânghia să alunece peste tocul ușii. Sfoara fusese legată în jurul clanței de cealaltă parte a ușii. Când îl dădu jos, obrazul lui Viktor îl atinse pe al său, și Luke realizează deodată că era prima oară când se întâmplase acest lucru. De regulă, se îmbrățișau dacă nu se mai văzuseră de câteva zile, dar nu se sărutau niciodată pe obraz. Era prima dată. Obrazul lui Viktor era rece.

— Ce naiba ai făcut, Viktor? Ce-ai făcut?

Vocca lui Luke tremura pe când îl întindea repede pe podea. În timp ce încerca să desfacă frânghia din jurul gâtului lui Viktor cu mișcări stângace, Luke simți un iz de urină și se uită în ochii prietenului său. Nici urmă de viață. Încercă să vadă dacă mai respiră cumva, apoi verifică artera carotidă să vadă dacă are puls, însă fără rezultat. După câteva tentative neîndemnatice de a-i sufla aer în plămâni, renunță. Nu putea depista nicio reacție. Realizarea că Viktor era mort îi reaminti instantaneu de vremea petrecută drept membru al găștii „Rebelii diavolului”, ori de când umbla cu gașca lui Johnny Attia în New York. Trecuseră cincisprezece ani de când văzuse moartea.

— Luke, e moartă!

Plânsetele lui Therese se transformaseră în țipete, iar Luke se duse repede spre canapea. O împinse la o parte pe Therese, care începuse să o resusciteze pe fetiță. Se aplecă

peste ea, își apropie buzele de nasul lui Agnes și simți o răsuflare slabă.

— Încă respiră, spuse el.

Luke împinse deoparte măsuta de cafea cu piciorul, o întinse pe copilă pe covorul de la Ikea de un turcoaz palid și începu să-i sufle aer în gură cu toată puterea pe care-o avea în plămâni. După câteva clipe, începu să îi apese pe piept cu ambele mâini. Îi întinse lui Therese telefonul său mobil după primele treizeci de compresii.

— Sună la Salvare! Acum!

Se aplecă și continuă să tot sufle și să apese. Realiză că putea să-i crape coastele micuțe dacă nu are grijă, așa că mai reduce puterea compresiilor. Îi privi chipul pe măsură ce tot apăsa, sperând să vadă vreun semn de viață.

— Haide, Agnes, o imploră Luke. O să-ți revii. Te rog.

Luke se uită câteva clipe la Therese. Aceasta era paralizată, cu telefonul în mână. Luke își dădu seama că nu va fi în stare să articuleze nimic inteligibil, așa că luă telefonul înapoi.

— Continuă tu să apeși. Numără de treizeci de ori. După asta, îi faci respirație gură la gură, îi spuse el lui Therese, ridicându-se în picioare și formând numărul de la Urgențe.

Răspunse imediat o voce de femeie.

— Am nevoie de o ambulanță cât mai repede. Strada Alamedan, nr. 30. Sunt două persoane, una decedată, iar a doua este o fetiță care încă respiră.

— Puteți repeta, vă rog? Încercați să vorbiți puțin mai rar și mai clar. Am nevoie și de numele dumneavoastră, mai spuse displicera.

Când Luke era stresat, accentul său american devenea și mai pronunțat, iar din această cauză suedezilor le venea mai greu să-l înțeleagă.

— Luke Bergmann. Avem nevoie de o salvare. Grăbiți-vă naibii odată! Am aici o fetiță de patru ani care o să moară!

— În regulă, încercați să vă calmați ca să înțeleg exact. Trageți adânc aer în piept și apoi spuneți-mi unde vă aflați, atât adresa, cât și orașul.

Luke strânse din dinți. Inspiră adânc și încercă să articuleze cât mai răspicat.

— Adresa este Strada Alamedan, nr. 30 în Karlskrona. Două persoane. Una a decedat. Cealaltă este o fetiță care e pe moarte, iar dacă nu trimiteți dracului o ambulanță, n-are nicio șansă de supraviețuire! Repede!

— Îmi puteți spune ce s-a întâmplat? întrebă femeia.

— Contează? întrebă Luke cu încăpățănare. Nu știu ce s-a petrecut. Am intrat în apartament și i-am găsit așa.

— Nu pot trimite o ambulanță fără ca mai întâi să înțeleg situația de la fața locului. Trebuie să mă asigur că ceea ce îmi spuneți este adevărat și că este într-adevăr o urgență.

Luke își coborî tonul, încercând să îi transmită femeii frică, nu mânie.

— Vă promit că e adevărat ceea ce vă spun. Vă rog.

Femeia tăcu preț de câteva momente.

— Trimit două ambulanțe.

Therese plângea și tot sufla aer în gura fetiței, după cum îi spusese el. Agnes zăcea inertă pe jos, părul lung și blond îi încadra capul, iar cămășuța de noapte albă contrasta cu acel covor turcoaz. Chipul frumos al lui Agnes era ud de la lacrimile mamei sale. Luke se gândi la cât de frumoasă

era fetița și cât de superbă ar fi fost la adolescență. Vorbise despre asta cu Viktor chiar sâmbătă seară. Agnes se uita la televizor, la desenul ei preferat *Anki și Pytte*, și râdea cu atâta poftă de rățușca cea isteată, încât Viktor și Luke se opriseră din pregătirea cinei doar ca să o privească.

— Fata asta o să aibă mari probleme cu băieții în adolescență, îi spusese Luke lui Viktor.

— Mai degrabă o să aibă ei probleme cu mine, îi răspunsese Viktor.

Zâmbetul lui Luke pierise deodată. Își încrucișă brațele.

— Și cu mine, spusese.

Puțin mai târziu sunase telefonul. Viktor se dusese în birou să răspundă, rugându-l pe Luke să o ducă pe Agnes la culcare, iar acesta se conformase cu plăcere. Fetița își petrecuse degetelul peste brațul său muscular și tatuat și îl întrebase de ce nu se spăla mai bine. Luke se topise și mai tare când Agnes îi scosese căciula neagră și începuse să se joace cu părul său brunet și aspru, adormind apoi liniștită în brațele sale.

— Agnes! Te rog, Agnes! Respiră! Te rog!

Therese respira greu încercând să sufle viață în trupul fetiței pentru a patra oară. Agnes zăcea pe jos, cu gura întredeschisă și cu ochii închiși, iar genele sale lungi și subțiri erau lipite de obraji. Arăta de parcă era cufundată într-un somn liniștit. De data aceasta, însă, era posibil să nu se mai trezească.

Furia pe care o simțise față de dispecera de la Urgențe dispăruse, lăsând loc unui fior care îi cuprinsese întreg corpul. Luke spuse în gând o rugăciune, adresându-i-se unui Dumnezeu în care nu credea.

Las-o pe Agnes să trăiască. Fac orice. Doar las-o să trăiască.

Unde naiba erau ambulanțele alea? Aruncă o privire înspre baia în care zăcea mort tatăl lui Agnes, cel mai bun prieten al său. Muzica jazz ajunsese la un crescendo, devenind mai puternică decât sunetele pe care le scotea Therese în încercarea de a o readuce pe Agnes la viață. Un pian digital și o chitară se întreceau pentru a vedea cine poate cânta cele mai multe note pe secundă.

Ce muzică plictisitoare, se gândi Luke, fiind cuprins de o stare de greață combinată cu un tremur în picioare. Trebuia să oprească zgomotul acela. Merse cu pași tremurâzi înspre calculator și apăsă pe butonul *Mute*. Pe masă se afla un borcănel de culoare portocaliu-aprins fără capac și cu o pudră albă înăuntru. Lângă mai era un pahar, pe al cărui fund se vedea un lichid granulat. Pe jos, lângă masă, căzuse un baton de ciocolată cu lapte Marabou, pe jumătate mâncat. Simțise un miros slab de ciocolată când o resuscitase pe Agnes. Luke auzi sirenele în depărtare.

— Luke! Nu mai respiră! Agnes, nu!

Neștiind ce să facă, Therese urlă și o luă pe Agnes în brațe, începând să o legene frenetic. Luke îngenunche și le cuprinse pe amândouă cu brațele.

3.

Ronneby, 5 octombrie 1991

— Dacă zic că e 1787, ce imagine îți vine în minte? Pe tipul care îi pusese lui Jenny întrebarea îl chema Peter. Avea douăzeci și cinci de ani, era cu șase ani mai mare decât ea și, de șase luni, era student la master în cadrul Universității din Lund. Purta o geacă de catifea reiată maro, un fular roșu la gât, ochelari și avea mustață. Avea un aer aristocrat, de *dandy* englez. Un stil complet diferit față de ceilalți tipi pe care-i cunoștea Jenny. Cu un an înainte, Jenny terminase liceul în Karlskrona cu note maxime. Acum lucra la o cafenea, căci își luase un an pauză de la studii, având în plan să înceapă facultatea din toamnă.

Stătea cuibărită pe o canapea roșu-aprins de la IKEA, nou-nouță, în apartamentul modern al surorii iubitului său, Stefan, aflat pe strada Kungsgatan, în centrul orașului Ronneby. Victoria împlinea douăzeci și trei de ani și invitase câțiva prieteni la ea la o felie de tort. Urma să organizeze o petrecere mai mare ulterior, tot în aceeași lună.

Peter stătea tolănit într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a canapelei și ținea elegant o țigară între degetul arătător și cel mijlociu. Măsuța era plină de farfurii goale și de căni de cafea. Se vorbea mult despre politică, subiect care n-o interesa câtuși de puțin pe Jenny. Coaliția burgheză câștigase

alegerile și întrerupsese șirul consecutiv al celor trei guverne social-democrate. Chiar în acea zi, politicianul conservator Carl Bildt preluase funcția de prim-ministru. Peter se gândea că acum Suedia se afla din nou pe calea cea bună.

Din sistemul audio impresionant marca Pioneer răsuna vocea catifelată a cântăreței Whitney Houston: *I'm your baby tonight*.

Stefan, iubitul lui Jenny, stătea în stânga sa, iar în dreapta era sora mai mare a acestuia, Viktoria. Dintre cele opt persoane care se aflau în încăpere, Jenny îi cunoștea doar pe cei doi. Ultima dată stătuse pe o canapea lângă Viktoria cu o lună în urmă, în casa părinților celor doi, care îi invitaseră la cafea într-o duminică. Era prima oară când Jenny îi întâlnea pe părinții lui Stefan, iar atmosfera era tensionată. Viktoria se hotărâse să învezească treaba. Dintr-odată, aceasta se îndepărtase de Jenny, se apucase de nas și spusese râzând: „Doamne, Jenny! Te-ai bășit?!”.

Ce răutăcios din partea ei! Lui Jenny îi venise să intre în pământ de rușine. Degeaba protestase. Se înroșise toată pe față și pe gât și știa că toți cei din jur credeau că trăsese un vânt.

Astfel, era a doua oară în decurs de doar câteva săptămâni când stătea pe canapea și simțea cum îi ard obraji. Întrebarea pe care i-o adresase Peter îi redusese la tăcere pe cei din jur, care își îndreptaseră atenția asupra ei. *De ce naibii trebuie să roșesc mereu?!* își spusese în sine sa. De când se știa, mereu o stânjenea când era în centrul atenției. Când trebuia să prezinte ceva în fața clasei simțea că e supusă unei torturi, deși știa că e drăguță și că e printre cei mai buni din clasă. Când profesorii aduceau rezultatele la examene